

DEDO

Možno si niektorý čitateľ spomína na príspevok s názvom Slobodná vôľa, z 28. decembra 2014 (priečinok: Archív), ktorý bol o jednej žene, ktorá zanechala Posolstvo Grálu, aby sa jej nerozvrátila rodina, no jej rodina sa jej nakoniec aj tak rozvrátila, ba aj jej život. Teraz ale život priniesol ďalšie prežitia, ktoré sú isto poučené vo viacerých smeroch a preto ich uverejníme:

Môj dedo a otec spomínanej ženy má už pomerne dosť rokov – 92. Ale ako 89 – 90 ročnému sa mu veľmi zhoršil zdravotný stav. Predtým, keď som sa ho pýtal, ako sa má, tak mi stále veselo odpovedal: „Ako ryba vo vode!“ Lenže potom sa mu veľmi zhoršila aj nálada a jeho odpoveď už znela: „Ako ryba na suchu!“ Nemal síl, chcelo sa mu len sedieť, alebo spať. Práve v tom jeho asi 89. roku života mu zistili otravu krvi močom. Zachránili ho, no odvtedy potrebuje každodennú osobnú starostlivosť. On vyhlásil, že už čaká len na to, kým odíde, ba prejavilo sa mu to telesne opäť, pretože po istých ďalších komplikáciách stratil motoriku a už nevedel ani chodiť. Chodiť sa učil nanovo, ale jeho zdravotný stav je stále biedny, a to ako fyzický, tak už aj psychický. Keď bol v nemocnici, videl a počul plakať na izbe chlapca, pritom tam žiaden chlapec nebol. Toto prežitie opäť potvrdzuje Pravdu ktorú sme dostali v Posolstve Grálu:

Také schopnosti alebo dary môžu sa u ľudí vynoriť a po určitom čase jednoducho opäť zmiznú! To úzko súvisí – ako mnoho iného – so **zmenou zloženia krvi**; lebo iba celkom určité vyžarovanie krvi spôsobí „videnie duchovným zrakom“, ako možno nazvať zrazu sa objavujúcu schopnosť „röntgenových očí“.

Tzv. röntgenové oči nie sú očami pozemského tela, ale sú to, obrazne povedané, oči duše, ktoré musia prejsť upravenou cestou, aby **mohli** vidieť také veci. A na to slúži vyžarovanie celkom určitého druhu zloženia krvi, ktoré sa môže vytvoriť a potom tiež opäť zrazu zmeniť. Tým vzniká a súčasne mizne tá tak často prekvapujúca schopnosť. V tom spočíva tiež vlastné vysvetlenie!

Raz ešte vznikne celkom zvláštne, ale pre pomoc ľudstvu významné poznanie, poznanie o pôsobení vyžarovania krvi a poznanie o možnosti chcieť zmeniť toto vyžarovanie. **V tom spočíva všetko pozemské pre človeka!** Pre jeho telesné zdravie a plné rozvitie jeho ducha na zemi. Je to **najdôležitejšia** pozemská pomoc, ktorá môže byť daná, zahŕňajúca všetko a skrývajúca šťastie a mier.

U deda sa vyžarovanie krvi skutočne zmenilo, pretože ako som písal, dostal sa mu do krvi moč a teda aj jeho liečba v nemocnici súvisela s krvou a jej zložením. Takto biedne, ako dedo, je na tom fyzicky aj psychicky aj jeho dcéra, ktorá okrem starostlivosti o rodinu a plnenie si pracovných povinností, musí sa starať aj o svojho otca, ktorý niekoľko krát denne potrebuje pomoc, ba aj o svoju krstnú mamu, ktorá je síce v domove dôchodcov, ale predsa potrebuje pomoc, pretože jej tam všetko potrebné nezabezpečia. Donedávna sa starala aj o svojho krstného otca. Je silami na dne, ale aj psychicky je už aj ona od toľkého zhonu, povinností a vyčerpania na tom zle. Uvedieme teraz jedno vysvetlenie, ktoré nám dala pani Makedonová:

Vývin ducha sa podobá vývoju orecha. Jeho jadro je najprv malé, beztvaré a mäkké. Až dozrievaním a hrubnutím obalov, vo forme šupy a škrupiny, rastie a tvrdne aj jadro. Po jeho dozretí obaly už nemajú preň význam, rozpadávajú sa. Aj duchovný zárodok rastie a dozrieva pod svojimi obalmi čiže dušou a telom. Duch po dosiahnutí zrelosti sa stane večnou a vedomou osobnosťou v ľudskej podobe, preto už obaly – telo a dušu – nepotrebuje. Slúžili mu iba ako odev ducha v príslušných úrovniach, aby ho chránili a podporovali vo vývoji. Duchovný zárodok sa teda postupne mení na vyvinutého ducha.

Nemá preto cenu udržiavať krčovite šupu, keď tá si už prirodzene žiada odpadnúť. Ide predsa o orech a nie o šupu. Lenže dnes sa v orech – ducha neverí, lebo pod šupou ho nevidno! Je dobré, že aj dnes sú ľudia, ktorí ducha ešte v sebe cítia, ale majú to dnes veľmi ťažké.

Tu je tiež veľmi dôležité vedieť, kto sme, prečo sme tu a kam odchádzame. Tieto otázky sú na našej stránke zodpovedané v priečinku (NE)ZODPOVEDANÉ OTÁZKY a ja odporúčam každému, kto tieto otázky berie aspoň trochu vážne, aby si tento priečink prečítal, pretože tam určite nájde pre seba odpovede na mnohé.

Celkom inakšie je to s tými, ktorí svoj pozemský život nepremárnili, tí, ktorí ešte zavčasu, **aj keď v pozdnej hodine** ale nie zo strachu a úzkosti nastúpili cestu duchovného vzostupu. Ich vážne hľadanie vezmú si so sebou ako oporu a palicu na cestu do jemnohmotného sveta. Môžu bez strachu a obáv urobiť krok z hrubohmotného do jemnohmotného, ktorý je pre každého nevyhnutný, pretože všetko, čo je pomimuteľné, ako hrubohmotné telo, musí tiež opäť raz zahnúť. Hodinu tohto odlúčenia môžu uvítať, pretože je pre nich bezpodmienečným pokrokom, bez ohľadu, čo budú musieť prežívať v jemnohmotnom svete. To dobré ich bude potom obšťastňovať, to ťažké im bude prekvapujúco uľahčené; lebo dobré chcenie tu pritom pomáha mocnejšie, než kedy tušili.

*Ja som dedovi ešte v začiatkoch, keď ešte vnímal dobre, skúsil ponúknuť aj túto cestu duchovného vzostupu, lebo ak by ju prijal, tak by to udržiavanie nažive malo cenu, ale vtedy by aj jeho správanie tomu zodpovedalo. Dedo však vtedy nové poznanie odmietol. Moja mama teda, žiaľ, krčovite sa snaží udržať deda pri živote, čo je veľká chyba, pretože on už mal odísť, ba aj chce. Neraz som videl, ako nechce jesť, piť, brať lieky, no ona ho niekedy aj pol hodinu prehovára, kričí, až kým sa nepodvolí a nepočúvne ju. Ak by si uvedomila, že pre neho je už čas odísť, tak by splnila jeho vôľu a nenútila by ho do vecí, ktoré cíti, že nechce. Potom by prirodzene odišiel a nastala by úľava jemu aj jej. Lenže ako jeden môj múdry priateľ povedal: **Radíť si dnes, žiaľ, nikto nechce dať!** Dedo má veľmi oslabené telo. Posledné asi tri týždne bol opäť v nemocnici, kde mu pri presúvaní stiahli jeho jemnú kožu z nôh a teda má po nohách rany, krváca, leží. Už je doma, a mama sa o neho musí o to viac starať, a liečiť mu tieto rany. A to mal starostlivosť „vybavenú“, pretože aj mama pracuje v oblasti zdravotníctva, aj keď nie ako lekár, ale pozná sa s nimi veľmi dobre. Tak ho teda v nemocnici riadne doriadili! Viera v spravodlivosť Božiu, poznanie toho, že človek nepozostáva len z tela, ale má aj dušu, ktorá po smrti odchádza do jemnejších úrovní medzi sebe rovnorodých, a jadrom človeka je duch, by nám dovolila vedome nechať človeka odísť, keď prišiel jeho čas. Nevymieňali by sme si navzájom orgány, ba ani si ich nenechávali implantovať zo zvierat, či strojov, neudržiavali by sme krčovito hrubohmotný život, čím spôsobujeme vážnu škodu sebe aj dotýčnému, pretože ten už možno mal pokračovať ďalej a tak je zdržiavaný a zbytočne, lebo duchovne by mohol pokročiť práve na tom druhom svete už viac ako tu, kde na seba dokonca môže ešte uvaliť novú vinu, ktorú si bude musieť znova odpykať.*

*Lenže je dôležité, aby poznanie bolo **úplné**. Moja mama verí život po smrti, lenže keď som sa snažil mame poradiť, takto obhájila svoje jednanie: „My nemôžeme vedieť čo si on má ešte na Zemi prežiť! Čo ho mám zastrelit?“ Je to prudká reakcia, ba skutočne je mama od vyčerpania taká podráždená na túto tému. Bremeno je pre ňu príliš ťažké, nevie čo má robiť, aby sa aj ako človek zachovala k svojmu otcovi správne. Aj tu by jej Posolstvo Grálu pomohlo:*

Pre pozemského človeka spočíva milosť zákona v tom, že má vždy vodcu, ktorý presne pozná chyby, na ktoré trpí vedený, pretože to boli tiež jeho chyby, ale on už prežil všetky ich **následky**.

Preto tiež dokáže vo všetkých prípadoch z vlastnej skúsenosti radiť i pomáhať. Svojho chránenca môže tiež pred mnohým ochrániť za predpokladu, že tento pozorne dbá na jeho skryté nabádanie alebo napomínanie; **lebo nútiť nesmie. Aj pomáhať smie len tam, kde ním vedený človek si to praje, má túžbu po tom, alebo prosí o to, inak nie.** Musí pozemskému človeku ponechať rozhodnutie slobodnej vôle podľa zákona, ktorým aj on sám je viazaný. Viazaný opäť zvratným pôsobením, ktoré mu vôbec dovolí niečo vycítiť **až vtedy, keď ho vy k tomu svojou vôľou donútite.**

Človek má už len **pre seba samého** slobodnú vôľu **k rozhodnutiu**, tak, ako ju mal aj dosiaľ. To, že sa smie sám rozhodovať spočívalo a ešte aj spočíva uplatňovanie slobodnej ľudskej vôle. Jedine v tom, že sa smie celkom sám **rozhodovať!** **Následky** všetkých týchto, nim samým vykonaných rozhodnutí padajú vždy späť **na neho**, či chce alebo nechce; a na tom nemôže on nikdy nič zmeniť.

Mama teda by bola nie zodpovedná za jeho odchod, ak by rešpektovala jeho slobodnú vôľu.

Nie ako sluha stojím medzi vami ľudia, ktorý chce prevziať vašu prácu, aby ste vy mohli odpočívať, ale ja vám ukazujem cestu, ktorou máte ísť vy, len čo chcete byť šťastní a viem vás!

Napísal Syn Človeka vo svojom diele a aj toto prežitie opäť ukazuje, že má Pravdu!

A čo je na celej záležitosti najzaujímavejšie? Ak by mama bola vtedy v minulosti ostala pri PG, nebola by pravdepodobne šla študovať. Preto by ani nedostala tú prácu, ktorú má teraz a preto by toľké niekoľkoročné utrpenie, ktoré aj pre jej zdravie a okolie môže mať vážne následky, ani neprežila, lebo dedo by už nebol medzi nami. Keď to celé začínalo, tak ho zachránili skutočne už „hrobárovi z lopaty“, a to len preto, že mama mala známosti, ktoré zdravotnú starostlivosť urýchlili. Bez tohto urýchlania by tu dedo už nebol, ba obaja by boli dnes omnoho šťastnejší!

* * *

Po dopísaní tohto príspevku, ale ešte pred uverejnením som sa dozvedel, že dedo zomrel.

Lenže opäť je tu jedna zaujímavosť: Ako viete, jeho dcéra bola tá, ktorá, nepoznajúc Božie zákony, denno-denne vyvíjala úsilie udržiavať nažive schránku, ktorá si už prirodzene žiadala odumrieť. Jej myšlienky a snaha, ktoré trvalo venovala jemu, dodávali tejto schránke silu. Nestávalo sa často, aby odchádzala na viac dní mimo domu a nechala

opateru na iných. Úmrtie ale nastalo práve vtedy, keď bola na opačnom konci Slovenska na školení a preto aj jej myseľ bola zameraná trvalejšie na niečo iné. To uvoľnilo tieto vlákna, alebo myšlienkové formy a umožnilo splniť žiadosť tela po odumretí, alebo inak vyjadrené, žiadosť duše uvoľniť sa od hmotného tela.

Doplnenie:

Záverom tohto príspevku chceme ešte napísať jedno výrečné prirovnanie, ktoré môže poslúžiť ako pomôcka ku správne pochopeniu:

„Terajší prevládajúci názor je taký, že sa správame, ba sme tak vychovaní, že stále plátame starý a už všestranne "obnosený odev" - terajšie telo, pritom nevieme, že vlastnime nový, krásny oblek, ktorý sme síce sami pošpinili, ale je možné ho jednoducho vyčistiť aby mohol v plnej kráse poslúžiť!“